

HET KAPELLETJE IN SCHOONBRON

In 1945 bouwden de inwoners van Schoonbron, uit dankbaarheid dat ze de tweede wereldoorlog heelhuids waren doorgekomen, een kapelletje bij de oude lindeboom aan de weg die voert van Schoonbron naar het centrum van Schin op Geul.

De fam. Wintjens stond een stuk grond af en Piet Straaten bouwde er met behulp van een aantal inwoners de kapel zoals die nu nog gelegen is bij de kruising van de Provinciale weg en de Hoogbeek.

De kapel werd toegewijd aan Maria. Pastoor Curfs zorgde voor de inwijding.

Het gebouwtje is geheel opgetrokken uit natuursteen, afkomstig van de kalkbrandersoven nabij het station, en heeft een met leien gedekt schilddak.

Naast de functie als Mariakapel, heeft het gebouw in de afgelopen 55 jaar een belangrijke sociale functie vervuld als trefpunt voor de omwonenden. Hier werden ervaringen over de dagelijkse werkzaamheden uitgewisseld, lief en leed gedeeld, het laatste dorpsnieuws uitvoerig besproken. Ieder had er zijn vaste plek, stangen en entreetrap waren altijd bezet. Voor de overblijvers dienden de gaten in de oude lindeboom als zitplaats. Bij goed weer werd er gekaart, meestal "kwajongen" of "jassen".

¹ Een uitvoerige beschrijving van de bouw en het interieur : zie " 't Kapelke... Kapellen langs velden en wegen in Zuid-Limburg" door Vera Hamers, uitg. Kempen uitgevers Eindhoven, 1999, pag. 137.

**Gedurende vele jaren een vertrouwd beeld bij de kapel:
Joep Vanmechelen (1899-1981).**

Voor de jeugd van Schoonbron was het de plek waar men verstoppertje speelde, knikkerde, of "potlapte". Ook "reipen", "lietsjen" en "tollen" waren geliefde bezigheden. En natuurlijk werd stiekem meegelisterd naar hetgeen de ouderen allemaal te vertellen hadden.

Huub Vanmechelen, opgegroeid in de buurtschap Schoonbron, weet als geen ander te vertellen over belevenissen in zijn vroege jeugd:

"Vanaf de kapel hoefden we maar de weg over te steken om de houtzagerij te bereiken. Er werd altijd gewacht totdat de baan vrij was (dat was als de oude baas Leike op zijn blauwe fiets naar huis was gegaan) voordat de zagerij werd ingenomen voor klimpartijen en verstoppertje spelen."

Dat hierbij het nodige kattenkwaad werd uitgehaald zal niemand verbazen.

"Bij het verstoppertje spelen gebeurde het een keer dat een van de maatjes, Wiel geheten, staande op een stapel planken vanuit de hoogte het hele gezelschap besprenkelde met het vocht dat normaliter op het toilet dient geloosd te worden". De volgende dag was dit natuurlijk het gesprek bij de oudere garde die zich verzameld had bij de kapel. "We hebben nu ook een Manneke Pis in Schoonbron", werd er gemeesmuild.

In de wintermaanden werden, bij voldoende sneeuw, de bobsleeën en stuursleeën te voorschijn gehaald en stormde men de Holleweg af, richting kapel. Om te voorkomen dat deze werd geramd, strooide men op het laatste stuk weg "kluutedrek".

Van oud op nieuw werden oude melkbussen van zolder gehaald. Gevuld met een weinig "carbiet" zorgden deze voor de nodige "knallen".

Huub herinnert zich dat vooral het alledaagse een belangrijke rol speelde in de dagelijkse gesprekken. "Zou de dochter van Frens toch gaan trouwen met de zoon van Sjang? Heeft Willem het varken van 170 kg al geslacht? Heeft de bliksem in de pruimenboom van Casper ingeslagen?"

Voortdurende onderwerpen van gesprek waren de duiven en de tuin. Uren kon gespeculeerd worden over het tijdstip waarop de duiven thuis kwamen en iedereen had wel "het diekste spaor" in "der gaard".

Anno 2000 is de kapel aan een renovatie toe. De tand des tijds heeft toegeslagen en noodzaakt tot een grondige opknapbeurt. Het verweerde cementen kruis is inmiddels vervangen door een fraai hardstenen kruis.

Wil men het gebouwtje voor de toekomst bewaren dan zal op korte termijn ook de rest aangepakt moeten worden. Dat vraagt om financiële inspanningen maar vooral om eendrachtige samenwerking.

De heemkundevereniging is bereid daar graag een bijdrage aan te leveren.

Fon Weusten.